

Charlie Joe JACKSON

radí:

Když to
NEZVLÁDNU já,
tak vy to taky
NEZVLÁDNETE.

ST

ČTENÍ

Nyní s 25
exkluzivními
tipy
jak nečíst!

TOMMY GREENWALD

ilustroval J. P. Covert

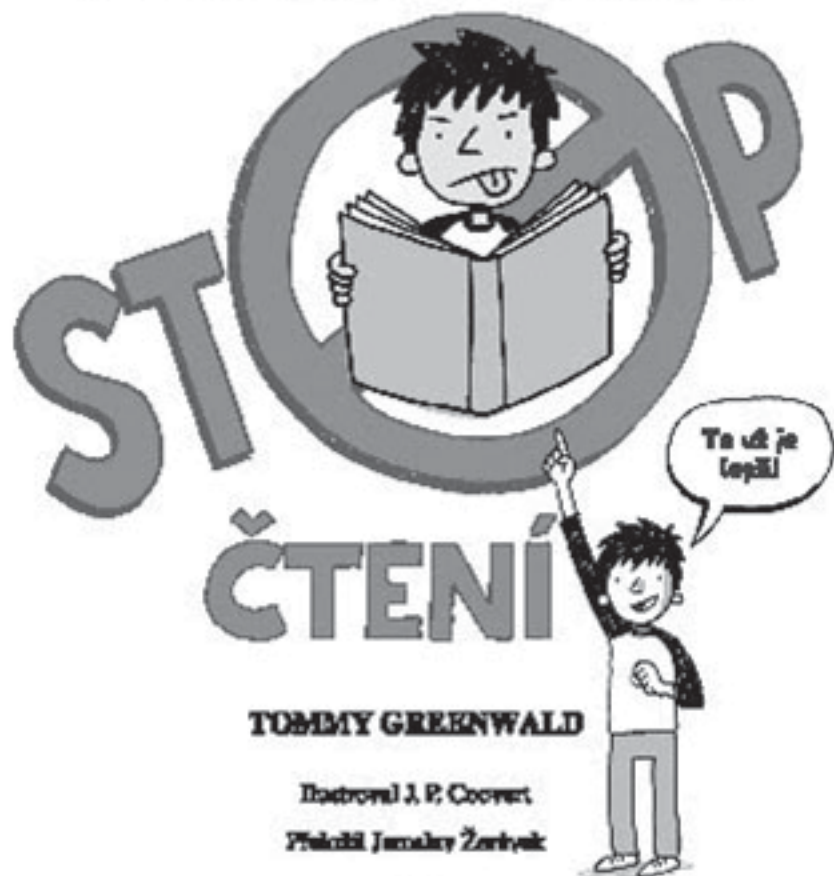
Charlie Joe Jackson radí: Čtěte NONSTOP!

KNIHOVNA

Charlie Joe Jackson radí:

TOMMY GREENWALD

Ilustroval J. P. Coover

Překlad Jarmalý Žabovsk

Cathy,
která si ráda přečetla několik návrhů této knížky
a pomohla ji vylepšit

Charliemu, Joeovi a Jackovi,
kteří to neudělali

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Text copyright © 2011 by Tommy Greenwald
All rights reserved.

Z anglického originálu *Charlie Joe Jackson's guide to not reading*
(First published by Roaring Book Press, New York, 2011)
přeložil © 2016 Jaroslav Žerávek
Redakce textu: Jiří Páček
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-450-8 (pdf)

První část
JAK NEČÍST

Umenuji se Charlie Joe Jackson a nenávidím čtení. A jestli čtete tuhle knížku, tak jste na tom podobně.

Vlastně děláte všechno možné i nemožné, abyste nečetli, a skutečnost, že právě teď držíte v ruce knížku, je dost šokující.

Vím přesně, jak se cítíte. Jsem jeden z vás.

Hlavně si pamatujte: nejste v tom sami. Jsme na jedné lodi.

Tahle kniha je rádce pro lidi jako my.

Bude sloužit dvěma účelům.

Zprvé, ukáže lidem, jak se vyhnout čtení.

A zadruhé, až nebude úniku, když se nebudete moct čtení vyhnout a budete si muset nějakou knížku přečíst, bude tohle příjemná snadná knížka právě pro tento účel.

Je téměř jisté, že ji čtete proti své vůli, a já s vámi soucítím. Proto vám taky dávám slavnostní slib:

Kapitoly budou krátké. Stránky ještě kratší. A kdykoli to půjde, budu používat co nejkratší slova.

Jednu slabiku. Nebo méně.

* * *

Taky na následujících stránkách uvedu některé konkrétní tipy, jak číst – nebo NEčíst.

Některé se budou týkat toho, jak se vůbec čtení vyhnout, což je *mnou* doporučená strategie, a v jiných půjde o to, jak co nejlépe využít příležitosti, když už knížku přečíst musíte. V některém období vašeho života může být překvapivě těžké vůbec knížky nečíst – už i na druhém

stupni, jak se ukazuje. Pochopíte to, až „proniknete do příběhu“. (Jeden z mých čtoucích přátel, Jake Katz, tenhle obrat použil v jednom referátu. V tu chvíli moje přátelství k němu poněkud ochladlo.)

Tip Charlieho Joea č. 1

KDYŽ UŽ SI MUSÍTE PŘEČÍST KNÍŽKU, VYBERTE SI NĚJAKOU S KRÁTKÝMI KAPITOLAMI.

Tenhle první tip je jasný sám o sobě. Stačí se zamyslet. Když vám máma nebo táta řeknou, abyste si přečetli před spaním tři kapitoly, nepůjde to líp, když na vás bude čekat vždycky jedna stránka místo deseti? Nebude lepší přečíst tři stránky místo třiceti? Takhle přečtete o dvacet sedm stran míň, ale pořád můžete tvrdit: „Hele, představ si to. Přečetl(a) jsem tři kapitoly.“
Věřte mi, oni nemají vůbec páru, jak je to důležité.

Čtení nenávidím od nepaměti.

Nevadilo mi, když mi jako malému četla máma. Bylo to fajn, protože jsem nemusel hned spát, a někdy dokonce usnula v mé posteli, což musím přiznat, se mi tehdy moc líbilo.

Jenže pak, když jsem byl starší, začala říkat: „Tak, a teď si dočti zbytek kapitoly sám.“ A já se zasekl.

A tak jsem brečel a ona četla dál.

(Mimochodem, díky tomu jsem se naučil takhle brečet podle potřeby. To se fakt hodí. Všiml jsem si, že to holky mají docela rády, když kluk někdy uroní slzu – jako třeba v kině, když hrdina podstoupí nějakou velkou oběť pro svoji jedinou opravdovou lásku, protože to znamená, že je jako citlivý nebo tak nějak, a holky na tohle fakt letí. Já teda osobně mám radši akční filmy, kde někdo něco vyhodí do vzduchu, nebo komedie, kde se nějaký tlouštík zamiluje do úchvatné záchranářky, co mluví jenom francouzsky. To je spíš moje parketa.)

V každém případě celá tahle plačtivá scéna před mámou, abych nemusel číst, fungovala skvěle až někdy do mých deseti let.

A tak jsem na druhém stupni základní školy a s hrdostí prohlašuju, že *pořád* nenávidím čtení.

A to způsobilo všechny ty zmatky.

Začaly, když jsem dostal za úkol do hodiny literatury přečíst knížku *Billyho smlouva*. Je o klukovi Billym a o smlouvě, kterou uzavře s ďáblem, že při utkání na baseballovém šampionátu nadhodí tak, že soupeř nedokáže míček odpálit. Jenže se ukáže, že ďábel je obyčejný chlápek, kterého najal Billyho táta, aby předstíral, že je ďábel, protože Billyho tátovi dojde, že pokud si Billy bude myslet, že uzavřel smlouvu s ďáblem na skvělé nadhazování, tak získá takové sebevědomí, že opravdu nadhodí tak, že to soupeř neodpálí.

Není to tak složité, jak to vypadá. Je to evidentně docela dobrá knížka, aspoň to tvrdí moje učitelka, slečna Ferrellová. A nejspíš nese takové to morální poselství typu „věř sám sobě a druzí ti taky budou věřit“, které chtějí dospívající děti slyšet stále dokola.

V každém případě, jak jsem se už zmínil, jsem se dostal do problémů.

Postupoval jsem jako obvykle. To si vždycky přečtu zadní stranu obálky, přední záložku, první kapitolu a poslední kapitolu.

Pak jsem se při obědě posadil vedle svého kamaráda Timmyho McGibneye.

Asi dva roky jsme Timmy a já měli takovou „dohodu“. Já mu koupil zmrzlinový sendvič a on mi popsal, co bylo ve zbytku knížky. Bylo to „oboustranně výhodné“, což je jedno z těch divných spojení, co neustále používají naši.

Přirozeně jsem si myslel, že průběh bude i tentokrát stejný jako obvykle.

„No, Timmy,“ podal jsem mu zmrzlinový sendvič, „*Billyho smlouva* byla docela dobrá knížka.“

„Jak to víš?“ zeptal se. Vždycky mi tuhle otázku položí. To byl náš obvyklý postup.

„No, začátek a konec byly docela dobré.“

„Asi jo,“ přitakal Timmy. Hrál si přitom se svou holí na lakros. Lakros byla jediná věc, kterou miloval víc než zmrzlinové sendviče.

„Blíží se zkoušky, co?“ ukázal jsem na hůl.

„Jo,“ on na to. Čekal jsem, že řekne ještě něco, ale on mlčel. Tohle bylo divné. Obvykle dokázal o lakrosu mluvit celé hodiny.

Timmy zhltnul svůj zmrzlinový sendvič a pohlédl na můj.

„Víš, mám dneska docela hlad,“ podotkl. „Vážně moc velký hlad.“

Najednou se mě zmocnil docela nepříjemný pocit. „Co myslíš tím ‚vážně moc velký hlad‘?“

„Říkám, že mám takový hlad, že bych snědl dva zmrzlinové sendviče,“ odpověděl Timmy. „Možná i tři.“

Nevěřicně jsem se na něj podíval. Ta dohoda mezi námi přece fungovala tak dlouho. Podsunul jsem mu tolik zmrzliny zdarma, že si mohl klidně zřídit vlastní mléčnou farmu. A teď najednou vytáhne tohle!

Rozhlédl jsem se. Koukl jsem se, kolik mám v peněžence. Zvažoval jsem možnosti. Pak jsem udělal to jediné, co se v téhle situaci dalo udělat.

Koupil jsem mu ještě jeden zmrzlinový sendvič.

Po obědě jsem zašel do školní knihovny a vyhledal

jsem si slovo *vydírat*, jenom abych přesně pochopil, co se děje.

Knihovnice paní Reedyová byla moje dobrá známá, i když ztělesňovala všechno špatné. Ještě za starých časů, když jsem byl na prvním stupni, pracovala v naší knihovně, a vyzkoušela všechno možné, aby mě přiměla číst. Jednou v první třídě mě posadila a donutila mě poslouchat písničku „Vezmi knížku a běž“, která se celá točila kolem čtenářských slastí. Jeden z veršů zněl „Do postýlky vlezeme, už je konec dne. Sami, ale vlastně ne, přátele tam najdeme, knížky najdeme.“

Nikdy jsem jí to úplně neodpustil.

Takže je jasné, že když jsem vstoupil, nevěřicně na mě pohlédla.

„Charlie Joe,“ řekla, „tys někde špatně odbočil?“

Zasmál jsem se. (Vždycky je dobré zasmát se vtipům dospělých, i když jsou třeba úplně trapné.)

„Jenom si potřebuju něco najít,“ odpověděl jsem ve snaze omezit hovor na minimum, rychle vyřídit, co je potřeba, a zase vypadnout.

Paní Reedyová na mě zamrkala.

„Neboj se, Charlie Joe, budu mlčet jako hrob,“ řekla.

Ted' jsem se podíval na předchozí kapitolu a uvědomil jsem si, že je pěkně dlouhá. Takže jsem právě porušil Tip Charlieho Joea č. 1!

Omlouvám se. Už se to nestane.

Tip Charlieho Joea č. 2

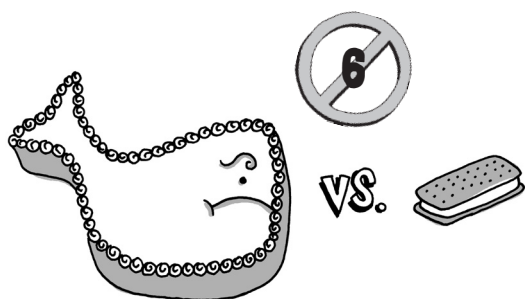
NIKDY NEČTĚTE KNÍŽKU OD ČLOVĚKA, JEHOŽ JMÉNO SE NEDÁ VYSLOVIT.

Řekněme si to na rovinu: Je pravděpodobné, že byste si tuhle knížku nikdy nepřečetli, kdyby se jmenovala *Venedkyt Styorkierwski radí: Stop čtení!*

A já bych ji stoprocentně nenapsal.

Jde o tohle. Když už musíte číst, je opravdu důležité, aby vás obálka v žádném případě nevystrašila. A to začíná jménem autora. Musí se čtenářům líbit.

Jako například Charlie Joe Jackson.

Když jsem toho dne došel ze školy domů, ještě pořád mě štval ten Timmyho podraz. Dva zmrzlinové sendviče! Co si vymyslí příště? Dort ve tvaru velryby?

Shodil jsem z ramen nechutně těžký batoh – mimochodem, nechutně těžké batohy by měli ze zákona zakázat – a udělal jsem si miskou cereálií.

Pak jsem se zamyslel, co můžu podniknout:

1. udělat úkoly, což znamenalo číst; nebo
2. hrát si se psy.

Snadná volba.

Mám dva psy: Moose a Coco. Oba jsou pouliční směs. Zachránili jsme je z útulku.

Daří se jim u nás skvěle: Jedí. Spí. Hrají si. A nemusí vůbec nic číst.

Jistě vás nepřekvapí, že na ně oba občas žárlím.

Když už se asi po čtyř tisíci třísté osmdesáté šesté hnali za tenisákem, podařilo se mi úplně zapomenout na Timmyho McGibneye a jeho zmrzlinové sendviče.

Aspoň na nějaký čas.

Tip Charlieho Joea č. 3

PŘED ČTENÍM SE DÁ VŽDYCKY NĚJAK UNIKNOUT.

Tady je stručný seznam:

1. *Spěte.*
2. *Uklízejte si pokoj.*
3. *Předstírejte, že si uklízíte pokoj.*
4. *Jděte ven. Rodiče se můžou zbláznit radostí, když jdete ven.*
5. *Cvičte na hudební nástroj. I když na žádný nehrajete. Rodiče se můžou zbláznit radostí, když na něco hrajete, aniž by vás do toho museli nutit.*
6. *Jezte. (Můj oblíbený způsob.)*
7. *Strčte knížku psovi.*
8. *Ukliděte psí zvratky.*
9. *Utečte z domova. (Jen v krajních případech.)*
10. *Předstírejte šílenství.*

„Tak řekneš mi, co bylo v prostředku té knížky, nebo ne?“

Bylo to příští den a já pronásledoval Timmyho s lakroskou po jídelně. Pořád mi ještě nepověděl, co se stalo uprostřed *Billyho smlouvy*, a mě se začínala zmocňovat panika. Koupil jsem mu už dva zmrzlinové sendviče, dílek pizzy a tři čokoládová mléka, ale nic.

Najednou mi došlo, že tady nejde o jídlo zadarmo. Timmyho žralo něco jiného a já potřeboval zjistit co.

Závisela na tom přece moje budoucnost bez čtení.

Takže jsem ze všeho nejdřív šel hledat Katii Friedmanovou. Byla to moje nejlepší kamarádka od školky až do čtvrté třídy. Tehdy jsem si najednou uvědomil, že člověk nesmí mít holku za nejlepšího kamaráda.

Ale i přesto, že už jsme v zásadě nebyli nejlepší přátelé, dál jsem se jí se vším svěřoval a v dobách krize jsem u ní pořád hledal řešení. Přišel jsem na to, že v otázkách citů a přemýšlení holky prostě dokážou pochopit věci, které chlap zkrátka nepochopí. Jako by projevovaly větší zájem. Nebo možná jen nemají takový strach to přiznat.

A Katie Friedmanová projevuje větší zájem než kdokoli jiný. Sleduje, co jí povídáte, a nejspíš rozumí tomu, o čem mluvíte, víc než vy sami.

Nejspíš by se o ní dalo říct, že „dokáže číst mezi řádky“, což je výraz, který má pochvalný význam, i když obsahuje slovo *číst*.

Jenže já tím nechci naznačovat, že bych do ní snad byl zamilovaný nebo tak. Jak už jsem říkal, jsme prostě nejlepší přátelé – nebo bychom byli, kdyby byly tyhle věci dovolené.

V každém případě jsem ji našel na jejím obvyklém místě, vlevo vzadu v jídelně u prodejních automatů. Chatovala s holkama vedle sebe. (V hodinách na chatu být nesmíme, ale o přestávce a na obědě každý trochu pokecá.)

Tiše jsem na ni zavolał. Odložila mobil a šla se mnou za roh.

„Co je?“

Katie byla jediný člověk, který věděl o dohodě mezi mnou a Timmym. (Byla velká čtenářka a pořád dokola

mi nadávala, co jsem za lúzra, že nesnáším knížky, ale plusové body jsem u ní měl za kreativitu.) Rychle jsem jí sdělil, co se děje a jak z nějakého důvodu Timmyho snad ani všechny zmrzlinové sendviče na světě nepřinutí vyklopit mi, co je uprostřed té pitomé knížky.

Podívala na mě. Pak se rozesmála.

Byl jsem v šoku. „Co je? CO JE?“

Zavrtěla hlavou. „Ty jsi přece trouba. Proč jsou kluci tak pitomí? Proč si nikdy nevšímají skutečných věcí, které se ve světě dějí? Už dost špatné je to, že odmítáš číst, Charlie Joe. Ale zabilo by tě, kdybys šel aspoň jednou za čas do kina, kde se odehrává něco opravdu důležitého, nejen to, že se nějaký tlouštík zamiluje do úžasné záchranářky, která mluví jenom francouzsky?“ (Znala mě až moc dobře.) „Možná by ses pak dozvěděl taky něco z psychologie.“ (Katie se nedávno rozhodla, že až bude starší, stane se terapeutkou, stejně jako jsou její rodiče.)

Moc jsem chtěl přijít s nějakou opravdu chytrou a psychologicky působivou poznámkou.

Jenže ze mě vypadlo jenom: „Tlouštíci, kteří se zamilovávají do úžasných záchranářek, co mluví jenom francouzsky, jsou směšní.“

Katie se usmála. Jedna z věcí, které jsem na ní měl rád, bylo to, že pokaždé když na mě vyjela, vzápětí se cítila provinile. A tentokrát byl její pocit viny tak silný, že mi vyklopila informaci, kterou jsem hledal.

„Ten problém není Timmy. Je to Eliza.“

Tip Charlieho Joea č. 4

KDYŽ CHCETE, ABY VÁS HOLKY MĚLY RÁDY, NEČTĚTE.

Holky si myslí, že je hodně cool, když moc nečtete, a přitom máte pořád dobré známky.

Je to prostě takové, jako že jste chytří, ale vůbec se nesnažíte.

Na rozdíl od kluků, co se šprtají a dostávají dobré známky, nebo kluků, co naopak vůbec nic nedělají, a dostávají špatné známky. Holky ve skutečnosti nemají rády ani jeden z těchto dvou typů.

Takže pokud chcete, aby holky měly zájem, je důležité číst co nejméně, a přesto ve škole bodovat.

Jděte na to takhle:

1. *Buďte ve třídě aktivní. Hodně se ptejte. Vypadejte hodně nadšeně.*
2. *Domácí úkoly odevzdávejte včas.*
3. *Dbejte na to, aby váš kamarád dostal přidělenou stejnou knížku. A musí ji opravdu přečíst.*
4. *Přineste do školy obrázky svých psů a ukažte je učitelům. Dbejte na to, aby psi na obrázcích dělali pěkné věci – takové ty jako psi na YouTube.*
5. *Nedostávejte se do problémů na obědě.*

6. *Nedostávejte se do problémů o přestávkách.*
7. *Pokud knížku, kterou si máte přečíst, zfilmovali, vypůjčte si film.*
8. *Pokud knížku, kterou si chcete přečíst, převedli do audioknihy, poslechněte si audioknihy. (Počítá se to jako čtení, ale není to čtení.)*
9. *Dbejte na to, abyste měli skvělé známky v hodinách, které nemají nic společného se čtením – jako třeba tělák.*
10. *Navažte kontakty s někým, komu jde fakt dobře přírodopis.*
11. *Přečtěte si první a poslední kapitolu všech knížek z doporučené četby.*
12. *(Jedničky za aktivitu) Vždycky získejte jedničku za aktivitu, pokud to nebude za četbu.*

„Eliza“, to je Eliza Collinsová.

Ačkoli, technicky vzato, je to jedna z těch holek, které vlastně žádné příjmení nepotřebují. Jako Beyoncé.

To proto, že Elizu korunovali „nejkrásnější holkou v ročníku“.

Tenhle titul získala asi ve čtvrté třídě a od té doby si ho drží. Znáte přece ten typ: vzhled jako modelka z časopisu, oblíbená a tam, kde se postaví, jako by se najednou zvýšila energie, okamžitě se tam češou vlasy a ozývá se hihňání.

Lidi třeba jen procházejí kolem a v tu chvíli je to vcucne, jako kdyby byla nějaký střed tornáda nebo co. (Víte, před pár lety jsem o ní složil dokonce písničku, když jsem ji poprvé viděl v akci. „Hurikán Eliza blíží se, žádný lepší ve městě není, do hurikánu Eliza zblázníš se, odfoukne tě v zapomnění.“ Melodie, kterou jsem vymyslel, je taky dost chytlavá, ale slyšet ji nemůžete, protože tohle je knížka – mimochodem další problém u knížek.)

Povídá se, že jí pro příští rok už nabídli práci modelky ve Španělsku. (Chápete, nejenom „práci modelky“, ale „práci modelky ve Španělsku“. Jako by „práce modelky“ nebyla dost.) Vykračuje si po škole, jako by jí to tam patřilo, což je vlastně pravda. A má tendenci chtít věci, které nemůže dostat – mládě geparda, řidičák... mě.

Jo, slyšíte správně.

MĚ!

Ale právě to je na tom zvláštní. I když je naprosto sexy (no a jak jinak, s těmi dlouhými blond vlasy) a i když si myslí, že jsem naprosto úžasný (to jsem neřekl já, ale ona)... na rozdíl od zbytku západní civilizace *po ní já prostě nejedu*.

Nevím proč, ale prostě ne.

Znáte ten pocit, že když můžete mít něco hodně snadno, tak to nemusíte nutně ani chtít? Jako když si smíte dát jenom jednu misku zmrzliny po obědě, a přitom zoufale toužíte dostat víc. Ale když vám máma řekne, že si můžete sníst celou vaničku, tak si najednou říkáte... už mám zmrzliny plné zuby. No, tak přesně takhle to bylo s Elizou.

Ona byla prostě jako ta celá vanička. Pořád.

Takže když Katie pronesla *Eliza*, zmocnil se mě zmatek. Neměl jsem tušení, co to má společného s Timmym. Pokud mi bylo známo, ještě vlastně holky neobjevil... nebo spíš ony zatím neobjevily jeho.

Podíval jsem se na svou kamarádku. „To nechápu. Timmy přece nemá Elizu rád.“

Katie se mi nepřestávala vysmívat. „Na to, jak ti to skvěle pálí, Charlie Joe, jsi občas pořádně tupý.“

Tak nevím, šlo o kompliment, nebo o urážku?

„Timmymu přece nedělá starosti Eliza, ale její táta.“

Na okamžik jsem se zamyslel. „Pan Collins?“ pronesl jsem geniální myšlenku.

„Jo,“ přitakala Katie. „Trénuje kluky lakros, že?“

Katie hrála lakros. A byla v něm teda dost dobrá. (Mohl bych na tomhle místě dodat „na holku“, ale nedodám.)

Pokrčil jsem rameny. „Myslím, že jo. Proč?“

Naklonila se, jako by říkala, *A teď přijde ta bomba.*

„Timmy si nejspíš myslí, že protože se Elize líbíš, řekne svému tátovi, aby tě vybral do týmu, a ty by ses tam mohl dostat místo něj. Dočista z toho šílí.“

Nemohl jsem tomu uvěřit. Do zájezdního lakrosového týmu bylo těžké se dostat, ale Timmy trénoval celé týdny. Zatímco já sotva vzal hůl do ruky. Na tréninky jsem chodil jen proto, abych byl s kamarády.

„To je přece blbost,“ namítl jsem.

„Je to pravda,“ odsekla Katie.

„Promluvím si o tom s Elizou,“ navrhl jsem.

„NE!“ vyhrkla Katie bez zaváhání. „To je to nejhorší, co bys mohl udělat. Timmy nechce, aby se někdo dozvěděl, jaký má strach.“

Pořád mě nepřesvědčila. „A odkud to víš ty?“ zeptal jsem se.

„Neřeš to. Nech to být.“

To už na ni volaly kamarádky a ona se k nim vracela. Za chůze už s nimi chatovala. Pak se ke mně obrátila a v očích jí prohnanež zablýsklo.

„Hele, mám takový šílený nápad, jak bys mohl ten svůj problém vyřešit!“

„Jaký?“ vyhrkl jsem plný naděje.

Katie mě poplácala po rameni. „Přečti si tu knížku.“

* * *

Přemýšlel jsem o tom, co mi řekla Katie, a zvažoval svoje možnosti.

Mohl jsem se prostě na celou tu věc vykašlat, přečíst si *Billyho smlouvu* a problém by se vyřešil.

Nebo jsem mohl ignorovat Katiinu radu, zajít za Elizou, zkusit ji přesvědčit, aby promluvila se svým tátou. Tím pádem by se Timmy dostal do týmu a já bych nemusel *Billyho smlouvu* číst.

Nebylo to těžké rozhodování.

Tip Charlieho Joea č. 5

JESTLI NA VÁS NĚKDO, TŘEBA NĚKDO Z VAŠICH, BUDE NĚKDY ŘVÁT, ŽE NEČTETE, PROSTĚ MU VYJMENUJTE, CO VŠECHNO PŘEČTETE. A NENÍ TOHO MÁLO:

1. *webové stránky*
2. *příspěvky na chatu*
3. *esemesky*
4. *návody k videohrám*
5. *sportovní výsledky*
6. *jídelní lístky*
7. *televizní program*
8. *zadní stranu krabice s cereáliemi*
9. *nápisy na tričkách*
10. *kupony ze supermarketu*
11. *dopravní tabule*

Vzpomínáte, jak jsem napsal o Elize Collinsové, že je *sexy*. No, tak moji rodiče nenávidí, když holky popisují slovem *sexy*. Považují to za urážlivé, „ponižující“ podle mámy, „povrchní“ podle táty, jako že si myslím, že to je jediná důležitá věc. Jasně, jasně, na mozku taky záleží.

Ale povím vám jedno malé tajemství: holky MILUJÍ, když jim říkáte, že jsou *sexy*.

Zvlášť opravdu chytré holky. Opravdu chytré holky, co jim to pálí, milují víc než všechny ostatní holky, když jim říkáte, že jsou *sexy*.

Jenže z úcty k mámě a všem ostatním holkám, které nemají rády výraz *sexy*, nebudu už tohle slovo dál v textu používat.

Elize Collinsové (které to moc nepálí) říkají, že je *sexy* – totiž úžasná –, celý její život, takže zná svoji cenu a podle toho se taky chová. Kdyby byla naše škola vesmír a holky v naší škole byly sluneční soustava, tak ona by byla slunce. A měsíc. Vždycky se kolem ní točí holky, kluci, dokonce i někteří učitelé, kteří, třebaže by to nikdy nepřiznali, jsou rádi, když je mají rádi ti, co jsou oblíbení.

Pokud jste se chtěli setkat s Elizou, museli jste se u ní objednat.

Se mnou to bylo trochu jinak, protože z nějakého důvodu – jak už jsem se zmínil – mě měla ráda. ALE... taky mě nenáviděla za to, že ona mě sice má ráda, ale já ji ne. Její neschopnost získat mě byla její nedokonalost, její kaz, jako ta otravná třešnička na jinak dokonalém sexy zmrzlinovém poháru.

Takže mě samozřejmě nechala trpět.

**Příští den u oběda jsem oznámil Talii, jedné z Elizinych „asistentek“, že potřebuju mluvit s Elizou. Po-
dívala se na mě, jako bych měl dvě hlavy.**

„Ale já jsem si naprosto jistá, že Eliza nechce mluvit s tebou,“ odpověděla a sotva vzhledla od svého nízkotučného krutího burgeru a velké porce vysokotučných hranolků. (Holky jsou fakt komplikované.)

Tohle bylo naléhavé. Nebyl čas na hrdost. Pohládl jsem ji po rameni. „Pověz jí, že je to důležité.“

Chápete, na Talií – a na spoustě dalších holek, jak jsem si všiml – je zajímavé, že milují, když se jich dotýkáte. Vím, že to zní nechutně, ale tak to nemyslím. Prostě chci říct, že když jim projevíte náklonnost, dáte jim najevo, že vám na nich záleží a že jste „tady“ pro ně (nechápu pořádně, co to znamená), najednou jsou vašimi nejlepšími přítelkyněmi.

Zvlášť rády, jak jsem si všiml, mají holky takové to něžné pohlazení po rameni.

Je to bratrské, ale taky mužné.

Nejsou tedy všechny povrchní, jako že jim jde jenom o náklonnost? To nejspíš ne. Prostě jen vypadají najednou víc lidské.

A to je jedno z jejich plus, ta lidskost u holek.

Talia ucítila na rameni moji ruku a vzhledla ke mně. Doslova jsem cítil, jak celá taje, když se na mě usmála. Pak otevřela růžový notýsek.

„Myslím, že má okno zítra po matice,“ řekla.